

De wapens door onze weermacht neerge

Na bombardement van Rotterdam

Duizenden gesneuvelden en tallooze slachtoffers
onder de burgerij

De Opperbevelhebber van Land- en Zeemacht spreekt tot het Neder- landsche Volk Radiorede van generaal Winkelman

De opperbevelhebber van Land- en Zeemacht, generaal H. G. Winkelman, heeft gisteravond voor den Nederlandschen omroep de volgende toespraak tot het Nederlandsche volk gehouden:

Nederlanders,

Ik heb er prijs op gesteld, U persoonlijk een toelichting te geven bij het hoogst ernstige besluit, dat U reeds hedenavond hebt gehoord door de Nederlandsche radio. Wij hebben de wapens moeten neerleggen, omdat het niet anders kon. Allen waren vastbesloten, ons vaderland te verdedigen tot het uiterste. Welnu ik, die als opperbevelhebber van Land- en Zeemacht alle berichten ontving, ik wist met volstrekte zekerheid, dat dit uiterste vandaag was bereikt. Onze soldaten hebben gestreden met een moed, die onvergetelijk zal blijven. Maar de strijd was te ongelijk. Onze troepen stonden tegenover technische middelen, waartegen de grootste menselijke moed niet is opgewassen. Bij duizenden zijn zij gevallen voor de vrijheid van Nederland.

De luchtstrijdkrachten, waarover wij thans nog beschikken, zijn zóó minimaal, dat zij onze troepen te land nagenoeg niet meer bij de operatiën konden steunen. Tegenover de Duitsche overmacht in de lucht hadden ook onze andere afweermiddelen, zooals de luchtdoelartillerie, slechts een beperkte uitwerking, hoe dapper en be-

kwaam de luchtdoelbatterijen haar taak ook vervulden. Zoo stonden onze troepen bloot aan de vernietigende bombardementen van het Duitsche luchtwapen.

En niet alleen zij. Onder de burgerbevolking, onder vrouwen en kinderen, maakte de lucht oorlog tallooze slachtoffers. In ons dichtbevolkte land, met zijn vele steden, kan bij lucht bombardementen moeilijk worden onderscheiden tusschen militaire en niet-militaire objecten. Rotterdam, dat vanmiddag door de Duitsche luchtmacht werd gebombardeerd, heeft het droevig lot van den totalen oorlog ondergaan. Utrecht en andere groote bevolkingscentra zouden binnen zeer korten tijd dit lot met Rotterdam moeten deelen.

Vrijwel geheel aangewezen op eigen kracht, waren wij niet in staat, ons land, onze burgerbevolking, voor dit geweld te behoeden. Het waren deze harde feiten, die mij noopten, mijn hoogst ernstig besluit te nemen: wij hebben den strijd gestaakt. Ik kan mij ten volle indenken, dat dit besluit voor vele Nederlanders schokkend is. Laten zij allen echter beseffen, dat ik op dit oogenblik de Nederlandsche Regeering hier te lande vertegenwoordig en dat ik derhalve niet alleen gerechtigd, doch ook verplicht was, te besluiten, zooals het belang van het Nederlandsche volk in deze omstandigheden voorschrijft.

Het staat voor mij onomstootelijk vast, dat dit beang medebrengt, dat de volstrekt ongelijke strijd moet worden gestaakt, opdat nog niet meer onschuldige slachtoffers vallen. Wie mijn verantwoordelijkheid kan peilen, beseft, hoe zwaar mij dit besluit moet zijn gevallen. Het kon echter niet anders luiden.

Nederlanders! Hebt ondanks dezen zwaren tegenslag, vertrouwen in de onverwoestbare krachten en tradities van ons volk. Wij hebben deze beproeving van een korten, doch hevigen oorlog moeten doorstaan. Wij zullen het nieuwe lot, dat ons voorloopig beschoren is, met dezelfde moed en vastberadenheid dragen, als waarmee wij den strijd voor onze zelfstandigheid hebben gevoerd. Hebt daarom, ik herhaal het nogmaals, vertrouwen op de toekomst.

Doch vooral: toont dit vertrouwen door de rust en de orde te bewaren, welke wij zoo dringend behoeven om ons geschokte land weder op te bouwen. Laten wij ons thans richten op dezen eersten plicht, welken het vaderland ons oplegt.

Leve Hare Majesteit de Koningin!

Leve het Vaderland!